

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 20

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 ianuarie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.403 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice 2-3

Decizia nr. 1.416 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru 4-5

Decizia nr. 1.418 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței 6-7

Pagina

Decizia nr. 1.422 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței 7-9

Decizia nr. 1.436 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 172 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală 9-10

Decizia nr. 1.441 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție 11-12

Decizia nr. 1.443 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție 13-14

Decizia nr. 1.447 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței 14-16

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.403**

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Crina-Loredana Gavrea în Dosarul nr. 2.233/190/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.233/190/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Crina-Loredana Gavrea cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 95 alin. (2) și (4) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, întrucât

utilizarea, în cuprinsul normelor juridice criticate, a denumirii de „*contravenient*” pentru persoana despre care se afirmă că a săvârșit o contravenție, conferă justițiabilului în procedura contravențională semnificația de persoană vinovată de săvârșirea unei contravenții înainte ca actul de aplicare a sancțiunii contravenționale să devină irevocabil și executoriu. Precizează că, în procedura contravențională, sarcina probei este răsturnată, întrucât obligația de administrare a probelor nu incumbă acuzatorului, adică organului care a aplicat sancțiunea, ci contestatorului „*contravenient*” care trebuie să își dovedească nevinovăția, fiind nesocotite în acest mod garanțiile prezumției de nevinovăție recunoscute de Legea fundamentală și aducându-se o atingere gravă exercitării dreptului la apărare și principiului egalității de arme în procesul civil. În ceea ce privește art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, consideră că aceste prevederi de lege aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți, precum și principiului legalității incriminării, deoarece nu îndeplinesc cerințele de accesibilitate și previzibilitate ce trebuie să caracterizeze orice normă juridică, fie aceasta chiar și din categoria celor ce incriminează faptele care reprezintă contravenții.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții de lege:

— art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie

2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate fac parte din cap. II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, cap. III, intitulat „*Aplicarea sancțiunilor contravenționale*” și cap. IV, intitulat „*Căile de atac*”, iar în cuprinsul acestora sunt reglementate aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție, condițiile de întocmire a acestuia și sancțiunea aplicabilă în cazul lipsei unor mențiuni, precum și soluționarea căilor de atac; și — art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare. Aceste texte de lege aparțin cap. VII al ordonanței de urgență, intitulat „*Răspunderea contravențională*”, cuprinzând reglementări referitoare la faptele care constituie contravenții și se sancționează, pe lângă amendă, și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor și îndatoririlor, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți, precum și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 referitoare la principiul legalității incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare.

Astfel, cu privire la dispozițiile art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 95 alin. (2) și (4) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin Decizia nr. 1.333 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 25 noiembrie 2009, Curtea a reținut că, prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, Decizia nr. 317 din 9 septembrie 2003, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 8 octombrie 2003, sau Decizia nr. 490 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 28 mai 2008, a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, statuând că utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „*contravenient*” nu are semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție. De asemenea, Curtea a reținut că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare. Textele de lege criticate nu contravin nici dispozițiilor constituționale care garantează dreptul de acces liber la justiție, iar dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală, privind universalitatea drepturilor și obligațiilor, nu sunt incidente în cauză.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (2) și (4) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea observă că autorul acesteia formulează critici identice cu cele îndreptate împotriva prevederilor din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 analizate prin deciziile amintite. Pentru identitate de rațiune, urmează ca excepția având acest obiect să fie respinsă pentru motivele arătate mai sus.

Referitor la dispozițiile art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin Decizia nr. 280 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 1 aprilie 2010, Curtea a reținut că, în ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, textul constituțional se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar normele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, alin. (1) al art. 53 prevede, între altele, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

În ceea ce privește art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat ca temei al criticii de neconstituționalitate formulate față de dispozițiile art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea constată că nu este incident în cauza de față principiul legalității incriminării, acesta vizând o altă ipoteză decât cea a textului de lege criticat.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 31, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (2) și (4), art. 100 alin. (3) și art. 103 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Crina-Loredana Gavrea în Dosarul nr. 2.233/190/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.416

din 2 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că autorul excepției tinde la o modificare a textelor de lege criticate, aspect ce nu aparține competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.003/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării unei cauze comerciale întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile referitoare la condițiile de admisibilitate a cererilor formulate în baza Legii nr. 85/2006 referitoare la quantumul minim al creanței și la quantumul taxei de timbru (derizoriu de mic) creează un dezavantaj vădit debitorului, care se vede expus la acțiunile șicanatorii ale oricăror creditori care doresc să blocheze pe această cale activitatea societății pretins debitoare. De asemenea, consideră că, prin această modalitate de introducere a acțiunilor în insolvență, se creează o inegalitate în fața legii între creditori și debitori, inegalitate care poate conduce la grave abuzuri de drept din partea creditorului și la afectarea gravă atât a patrimoniului, cât și a libertății economice a debitorului.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că specificul procedurii

insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, cum sunt și cele criticate, derogatorii de la normele dreptului comun. Stabilirea acestor reguli speciale constituie atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție și nu vin în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate. De asemenea, arată că legiuitorul are opțiunea liberă în determinarea cererilor pentru care trebuie plătite taxe judiciare de timbru, a cuantumului acestora, precum și a părților care au obligația să le plătească. Totodată, dispozițiile Legii nr. 146/1997 nu instituie nici privilegii și nici discriminări, toate persoanele care promovează un anumit tip de acțiune sau cerere fiind obligate să plătească taxele judiciare de timbru în valoare și în condiții identice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora „*quantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 30.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii pe economie;*”.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, dispoziții potrivit cărora: „*În materie comercială, se taxează următoarele cereri: [...] c) acțiuni, cereri și contestații introduse în temeiul Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței Guvernului nr. 10/2004 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004—120 lei.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea

justiției. De asemenea, consideră că se contravine următoarelor prevederi internaționale: art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, precum și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția amintită, privitor la proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 au fost modificate prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, în sensul că „valoarea-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului. Acesta este de 45.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii brute pe economie/pe salariat”.

Întrucât din susținerile autorului excepției nu rezultă ce cuantum al creanței ar fi considerat ca justificând în mod rezonabil deschiderea procedurii insolvenței, Curtea apreciază că soluția legislativă criticată se păstrează.

Aspectele referitoare la existența unor condiții privind deschiderea procedurii insolvenței au mai fost supuse analizei Curții Constituționale și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 755 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 6 iulie 2010, Curtea a reținut că „legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în perfect acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat”.

Cât privește dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997, Curtea constată că legiuitorul se bucură, de asemenea, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, de atributul exclusiv de a stabili

cuantumul taxelor judiciare de timbru. Plata acestei taxe reprezintă contravaloarea serviciului public pe care statul îl pune la dispoziția justițiabilului pentru apărarea drepturilor sale pe calea justiției, iar nu o modalitate de apărare a unor persoane împotriva eventualelor acțiuni ce ar putea fi îndreptate împotriva lor. Așadar, o eventuală restrângere a dreptului la un proces echitabil nu ar putea fi pusă în discuție decât de cel căruia îi incumbă plata unei astfel de taxe, iar nu de către partea adversă.

Pentru acest motiv, Curtea apreciază că nu pot fi reținute susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

În ceea ce privește critica privitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare, Curtea constată că art. 24 din Constituție nu este incident în cauză, întrucât prevederile de lege criticate nu stabilesc norme referitoare la modul în care părțile în proces pot formula apărări și nici la accesul la serviciile unui avocat.

Cât privește critica referitoare la încălcarea dreptului de proprietate, Curtea reține că acest drept nu are o valoare absolută, art. 44 alin. (1) din Constituție precizând că limitele și conținutul dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Așa cum s-a reținut prin Decizia nr. 878 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, „legiuitorul ordinar este [...] competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea Constituțională constată că, prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.”

De asemenea, dispozițiile art. 45 din Constituție garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora „în condițiile legii”.

Or, protejarea proprietății private și a libertății economice nu pot fi invocate pentru a bloca realizarea drepturilor creditorului pe calea procedurii insolvenței, atunci când aceasta este prilejuită de culpa debitorului prin neplata datoriei sale certe, lichide și exigibile.

Prin urmare, nici criticile referitoare la încălcarea dreptului de proprietate și a libertății economice nu sunt întemeiate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și a art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.418

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „MBB Imobiliare” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 5.146/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.146/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „MBB Imobiliare” — S.R.L. din Botoșani cu prilejul soluționării unei cauze comerciale întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, pentru a nu se încălca dreptul de proprietate al debitorilor, deschiderea procedurii insolvenței ar trebui condiționată de existența unui titlu executoriu asupra creanței. De asemenea, arată că restrângerea dreptului debitorului de a participa la numirea administratorului judiciar sau a lichidatorului, precum și a dreptului de a stabili onorariul cuvenit acestuia reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, indiferent dacă este sau nu formulată contestație din partea debitorului, judecătorul-sindic trebuie să verifice caracterul cert, lichid și exigibil al creanței, iar în cazul în care va constata că aceste condiții nu sunt îndeplinite, va respinge cererea de deschidere a procedurii ca nefondată. Situația este identică și în cazul în care debitorul invocă apărări de fond în legătură cu actual constatator al creanței, altul decât un titlu executoriu, având în vedere că prin prerogativele sale reglementate de lege judecătorul-sindic nu are posibilitatea să cerceteze în fond dacă actul respectiv pe care creditorul își întemeiază cererea ar îndeplini cerințele

caracterului cert, lichid și exigibil, întrucât nu se poate transforma într-o instanță de drept comun care să administreze probe. De asemenea, arată că desemnarea administratorului judiciar și stabilirea onorariului acestuia se fac pe baza unor criterii stabilite strict de lege, prin aceasta urmărindu-se protejarea intereselor creditorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, păstrându-se însă soluția legislativă criticată.

În prezent, prevederile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art.11 alin. (1) lit. b), c) și d): „(1) *Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]*

b) judecarea contestației debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii; judecarea opoziției creditorilor la deschiderea procedurii;

c) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. Judecătorul-sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparține. În situația în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul-sindic din rândul practicienilor care au depus oferte la dosarul cauzei. În caz de conexare se va ține seama de cererile creditorilor în ordinea mărimii creanțelor sau de cererea debitoare, dacă nu există o cerere din partea unui creditor;

d) confirmarea, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor sau de

creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, precum și a onorariului negociat. Dacă nu există contestații împotriva hotărârii adunării creditorilor sau a deciziei creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, confirmarea se face în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de 3 zile de la publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență a hotărârii adunării creditorilor sau, după caz, a deciziei creditorului majoritar.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 44 alin. (2) din Constituție referitor la garantarea și ocrotirea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional în raport cu aceleași prevederi din Legea fundamentală și critici identice cu cele formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 726 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite, iar starea de insolvență reprezintă o astfel de situație deosebită. De asemenea, a arătat că „administratorul judiciar sau lichidatorul are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind

parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, atât în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ.” În sfârșit, cu același prilej s-a reținut că exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizat, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră „*Conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile stabilite de legea organică. „În lumina acestor prevederi constituționale, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așa fiind, [...] prin textul de lege criticat legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „MBB Imobiliare” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 5.146/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.422

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerra Vila Decorations” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 45.984/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 și ca neîntemeiată a prevederilor art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 45.984/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cerra Vila Decorations” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării unei cauze comerciale întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că termenul de 10 zile în care debitorul poate să conteste starea de insolvență este mult prea scurt, nefiind suficient pentru asigurarea apărării. Astfel, arată că i-a fost acordat un termen pentru angajarea unui avocat, dar, între timp, s-a scurs termenul de 10 zile pentru depunerea contestației, fapt pe care l-a aflat ulterior. De asemenea, arată că prevederile legale sunt cel mai bine cunoscute de avocați, neputându-se avea aceleași așteptări în privința cunoașterii legii de la oameni de afaceri, dintre care unii sunt cetățeni străini. În plus, pot interveni situații, precum absența din țară ori închiderea activității pe timpul verii, care să împiedice cunoașterea cererii de chemare în judecare. Consideră că valorificarea drepturilor creditorilor se poate realiza și pe calea dreptului comun, iar procedura insolvenței ar trebui permisă doar atunci când există un titlu executoriu cu privire la creanță. Mai arată că reglementarea privind termenul de depunere a contestației afectează dreptul la apărare, întrucât pierderea termenului de contestație atrage după sine o serie de prejudicii debitorului. În ceea ce privește dispozițiile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, arată că este greșită condiționarea unei garanții și a unui drept de apărare, manifestat pe calea excepției de neconstituționalitate, de existența unei căi de atac exercitată în prealabil de altcineva. Astfel, „doar prima persoană care a invocat excepția beneficiază de suspendarea de drept a cauzei, iar următoarele sunt în situația unei eventuale suspendări judecătorești, ceea ce creează un dezechilibru semnificativ între acel prim terț invocant și următorii”.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (7) și art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 8 alin. (7): *„Prin derogare de la prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională. Suspendarea va privi doar cererile care au legătură directă cu reglementarea atacată.”;*

— Art. 33 alin. (2) teza întâi: *„În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență [...]”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției. De asemenea, consideră că se contravine următoarelor prevederi internaționale: art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 au fost abrogate prin art. IV din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege în vigoare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 a devenit inadmisibilă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că acestea au fost supuse controlului de constituționalitate în mai multe rânduri, criticile fiind în mod constant respinse ca neîntemeiate.

În cauza de față, însă, sunt invocate, în esență, aspecte ce pun în discuție incapacitatea de formulare a apărărilor în termenele prevăzute de lege, incapacitate cauzată fie de necunoașterea normelor de drept, fie de alte împrejurări de fapt.

Or, necunoașterea legii nu poate fi invocată pentru a se motiva neconstituționalitatea unui text de lege prin prisma respectării dreptului la apărare. Astfel, art. 1 alin. (5) din Constituție prevede în mod neechivoc că *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*.

Cât privește împrejurările obiective care pot împiedica aflarea chemării în judecată, Curtea constată că acestea pot fi, eventual, puse în discuție în fața instanței de judecată, în vederea repunerii în termen, potrivit dispozițiilor art. 103 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerra Vila Decorations” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 45.984/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor, în același dosar al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.436

din 4 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4,
art. 70 alin. 2, art. 172 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 172 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ciprian Romi Vențer în Dosarul nr. 1.517/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.517/255/2009, **Judecătoria Marghita a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 172 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romi Ciprian Vențer.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și ale art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece în faza actelor premergătoare apărătorul făptuitorului nu are dreptul să asiste la niciunul dintre actele care se efectuează până la începerea urmăririi penale, fiind lipsit de o minimă garanție a dreptului la apărare.

Judecătoria Marghita opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. 1 și 4 cu denumirea marginală *Garantarea dreptului la apărare*, art. 70 alin. 2 cu denumirea marginală *Întrebări și lămuriri prealabile*, art. 172 alin. 1 cu denumirea marginală *Drepturile apărătorului* și art. 224 alin. 1 și 3 cu denumirea marginală *Acte premergătoare*, care au următorul conținut:

— Art. 6 alin. 1 și 4: *„Dreptul de apărare este garantat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți în tot cursul procesului penal.[...]”*

Orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal.”;

— Art. 70 alin. 2: *„Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să declare tot ce știe cu privire la fapta și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta.”;*

— Art. 172 alin. 1: *„În cursul urmăririi penale, apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.”;*

— Art. 224 alin. 1 și 3: *„În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.[...]”*

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 647 din 28 aprilie 2009, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 10 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, statuând, între altele, că „Actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale”.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă”, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 172 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ciprian Romi Vențer în Dosarul nr. 1.517/255/2009 al Judecătoriei Marghita.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.441

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Mircea Suci în Dosarul nr. 41.289/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 41.289/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Mircea Suci.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 78/2000 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, deoarece incriminează persoane, și nu fapte. Astfel, în condițiile în care, printr-o lege specială, o anumită categorie de făptuitori/învinuți/inculpați este reglementată separat de dreptul comun, deși se încadrează în instituțiile de drept penal substanțial definite de acestea, este evident că au fost nesocotite dispozițiile constituționale invocate.

În ceea ce privește dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, autorul susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, precum și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul legalității incriminării, deoarece nu reglementează în mod complet,

independent și diferit derogatoriu față de legea de drept comun, instituindu-se o extindere a legii prin analogie, ceea ce este inadmisibil.

Judecătoria Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 1: „(1) *Prezenta lege instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică următoarelor persoane:*

a) *care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice;*

b) *care îndeplinesc, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale, unităților cooperatiste sau al altor agenți economici;*

c) *care exercită atribuții de control, potrivit legii;*

d) *care acordă asistență specializată unităților prevăzute la lit. a) și b), în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența;*

e) *care, indiferent de calitatea lor, realizează, controlează sau acordă asistență specializată, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, cu privire la: operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale;*

f) care dețin o funcție de conducere într-un partid sau într-o formațiune politică, într-un sindicat, într-o organizație patronală ori într-o asociație fără scop lucrativ sau fundație;

g) alte persoane fizice decât cele prevăzute la lit. a)—f), în condițiile prevăzute de lege.”;

— Art. 132: „Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, precum și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul legalității incriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susține autorul acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional, și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede în mod expres că infrațiunile nominalizate se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 15 ani.

În plus, principiul legalității incriminării și cel al legalității pedepsei impun prevederea atât a faptei, cât și a pedepsei. Din această perspectivă, analizând textul art. 132 din Legea

nr. 78/2000, nu se poate ajunge la constatarea că legea nu ar prevedea fapta sau pedeapsa. Dimpotrivă, potrivit textului legii, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Așa fiind, dispozițiile criticate conțin suficiente repere pentru a se putea considera că acestea sunt „previzibile” și suficient de clare în definirea faptei și a scopului ilicit al acesteia, în consecință, și sub acest aspect excepția urmează a fi respinsă.

Totodată, previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea unei astfel de calități în virtutea căreia este obligat să-și modeleze conduita. Prin urmare, faptul că prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor care exercită atribuții de control, potrivit legii, are indubitabil un înțeles univoc, legiuitorul nefiind obligat, pentru a consfinți caracterul constituțional, să procedeze la o enumerare exhaustivă a acestora.

De asemenea, principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite, în cazul în care aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. Or, Legea nr. 78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Statutul juridic diferit al acestor persoane, din perspectiva scopului urmărit de legiuitor prin dispozițiile Legii nr. 78/2000, justifică stabilirea unui tratament juridic diferit, cum este și incriminarea mai severă a infrațiunilor de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi. Așa fiind, și întrucât textul de lege criticat se aplică, fără privilegii sau discriminări, în toate situațiile ce implică persoane dintre cele arătate la art. 1 al legii, nu se poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi ori a principiului referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Mircea Suciuc în Dosarul nr. 41.289/212/2009 al Judecătoria Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.443

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ionel Manțog și Ion Vulpe în Dosarul nr. 423/95/2006 (nr. vechi 2.512/2006) al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 423/95/2006 (nr. vechi 2.512/2006), **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Ionel Manțog și Ion Vulpe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (3) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 31 referitoare la *Dreptul la informație*, ale art. 41 referitoare la *Munca și protecția socială a muncii* și ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, deoarece se realizează o discriminare între cetățenii care utilizează informațiile publice în încheierea de tranzacții financiare, dar care nu îndeplinesc funcții, atribuții sau însărcinări în legătură cu manipularea unor asemenea informații și cetățenii care ocupă o funcție sau o atribuție care permite luarea la cunoștință a unor informații publice dar cărora le este interzisă încheierea oricăror tranzacții în legătură cu aceste informații, sub sancțiunea aplicării unei pedepse penale. Totodată, interdicția de a încheia acte juridice având la bază astfel de informații limitează accesul persoanelor în cauză la funcții de demnitate publică.

De asemenea, în pofida faptului că accesul la informații de interes public nu poate fi îngădit, textul incriminează fapta valorificării cu ocazia încheierii unor acte juridice a informațiilor dobândite în virtutea funcției.

Totodată, în contextul în care o persoană dorește să ocupe o anumită funcție corespunzătoare pregătirii sale, existența riscului ca utilizarea informațiilor publice dobândite în exercițiul funcției să atragă răspunderea penală a acelei persoane atrage după sine, în mod firesc, îngrădirea dreptului de a alege o meserie sau profesie.

În sfârșit, textul criticat limitează exercițiul unui drept patrimonial prin aceea că interzice, sub sancțiunea pedepsei penale, încheierea oricăror tranzacții financiare, afectând, în considerarea funcției sau a însărcinării, liberul acces la o activitate economică.

Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art.12 lit. a): „*Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite:*

a) *efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană ori încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale;*”.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (3) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 31 referitoare la *Dreptul la informație*, ale art. 41 referitoare la *Munca și protecția socială a muncii* și ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 454 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 10 ianuarie 2005, Curtea a statuat că „nu poate fi primită critica

privind încălcarea principiului libertății economice consacrate de art. 45 din Constituție, deoarece dispozițiile legale atacate pe calea excepției de neconstituționalitate au ca finalitate, între altele, tocmai asigurarea respectării principiilor economiei de piață și a libertății economice, prin prohibirea efectuării de operațiuni financiare, ca acte de comerț, de către persoane care, în virtutea funcțiilor pe care le dețin, au acces la pârghii economice și la informații de natură să le confere avantaje față de ceilalți participanți la circuitul economic.

Este nefondată și susținerea în sensul că prin dispozițiile legale atacate se încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție, dat fiind că persoanele care se pot încadra în categoria subiectului activ al infracțiunii prevăzute de

art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 sunt circumstanțiate, prin textul legii, de condiții diferite de cele în care se află ceilalți comercianți, și anume îndeplinesc funcții incompatibile, prin natura lor, cu actele de comerț.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În legătură cu susținerile autorilor excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale privind *Dreptul la informație și Munca și protecția socială a muncii*, Curtea constată că niciunul dintre textele invocate nu este incident în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ionel Manțog și Ion Vulpe în Dosarul nr. 423/95/2006 (nr. vechi 2.512/2006) al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.447

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila în Dosarul nr. 155/44/2010 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 155/44/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**. Excepția a fost ridicată de contestatoarea Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare a Deciziei nr. 686 din 14 decembrie 2009, pronunțată de Curtea de Apel Galați, decizie prin care s-a respins recursul declarat împotriva unei sentințe a Tribunalului Galați — Judecătorul-sindic, de respingere ca tardiv introdusă a contestației formulate în baza art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie posibilitatea ca, prin manopere nelegale, să se blocheze accesul la justiție al uneia dintre părțile care contestă legalitatea unei hotărâri a adunării creditorilor. În acest sens, arată că a depus o contestație împotriva hotărârii adunării creditorilor, în termen de 5 zile de la data la care a luat cunoștință de conținutul acesteia, și anume data depunerii de către administratorul judiciar a procesului-verbal al adunării creditorilor la dosarul instanței, acest proces-verbal nefiindu-i comunicat. Potrivit textului de lege criticat, ar fi trebuit să o depună în 5 zile de la data adunării creditorilor.

Prin urmare, creditorii care au lipsit motivat de la adunarea creditorilor pierd dreptul de a formula contestație, din cauza faptei culpabile a administratorului/lichidatorului judiciar „cărui i se acordă posibilitatea de a ocoli respectarea legalității și de a-și acoperi propriile nereguli”. În acest context, dreptul concret și efectiv de a ataca o hotărâre a adunării creditorilor pe motiv de nelegalitate este transformat într-un drept teoretic și iluzoriu, din pricina exclusivă a altei părți, ceea ce reprezintă o restrângere a accesului liber la justiție și a dreptului la apărare, fiind nejustificată și fiind în afara cazurilor expres și limitativ prevăzute de art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instituirea unui termen pentru contestarea de către creditorii a hotărârii adunării creditorilor nu înseamnă negarea accesului lor la justiție, ci, dimpotrivă, este o garanție a respectării drepturilor lor concordante în cadrul unei proceduri ce se dorește, în viziunea legiuitorului, a fi una transparentă, echidistantă și, mai ales, urgentă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu contravin principiului liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil, deoarece exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prevăzut de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. În plus, scopul Legii nr. 85/2006 este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea cu celeritate a pasivului debitorului aflat în insolvență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008.

Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Cererea prevăzută la alin. (7) va fi depusă la dosarul cauzei în termen de 5 zile de la data adunării creditorilor și va fi soluționată în camera de consiliu, cu citarea celui care a introdus cererea, a administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului și a creditorilor. În cazul în care a fost constituit comitetul creditorilor, va fi citat și președintele acestuia.*”

Alin. (7), la care face referire textul de lege criticat, are următorul cuprins: „*Hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor.*”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege nu fac altceva decât să răspundă caracterului specific al procedurii insolvenței, care presupune aplicarea principiului celerității în vederea reîntregirii activului debitorului și satisfacerii creanțelor creditorilor.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, a statuat că instituirea unor proceduri speciale, ținând cont de specificul procedurii insolvenței, nu poate fi privită ca aducând atingere dreptului la apărare sau dreptului la un proces echitabil.

Este indubitabil faptul că, astfel cum rezultă și din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale protejează drepturi concrete și efective, nu teoretice sau iluzorii (a se vedea Hotărârea din 13 mai 1980 din Cauza *Artico împotriva Italiei*, precum și jurisprudența mai recentă a Curții de la Strasbourg, de exemplu, Hotărârea din 2 septembrie 2010 din Cauza *Mincheva împotriva Bulgariei*).

Curtea constată însă că în cazul de față nu este vorba despre o îngrădire a accesului liber la justiție, care ar rezulta din dispozițiile de lege criticate, ci blocarea accesului efectiv la justiție ar fi consecința nerespectării prevederilor legale de către administratorul judiciar care nu a depus la dosar — așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate — procesul-verbal al adunării generale, astfel încât acest act să poată fi cunoscut de către creditorii care au lipsit motivat de la ședința acestei adunări și, în consecință, să poată fi contestat în 5 zile de la data adunării, așa cum prevede textul de lege criticat. Potrivit art. 14 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, „*Procesul-verbal va fi depus, prin grija administratorului judiciar/lichidatorului, la dosarul cauzei, în termen de două zile lucrătoare de la data adunării creditorilor.*” Or, examinarea legalității procedurii și a actelor administratorului judiciar sau lichidatorului se face de către judecătorul-sindic, care, în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006, veghează la respectarea legalității procedurii. Astfel, potrivit art. 11 alin. (2)

din acest act normativ, atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului, iar pentru motive temeinice judecătorul-sindic poate înlocui, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul.

Prin urmare, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și nici celor ale art. 6 paragraful 1 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că nu ne aflăm în ipoteza restrângerii exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți prin dispozițiile de lege criticate și, prin urmare, această normă constituțională nu este aplicabilă în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (8) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Banca Transilvania S.A. — Sucursala Brăila în Dosarul nr. 155/44/2010 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

